

KIS NAP

— KELJETEREK FÖL, BÁRÁNYKÁIM! (Lásd a 63. lapon.)

Szerkeszti Forgó bácsi.

LV. köt. 4. szám.

Ára negyed-évre 1 frt. Egyes szám ára 12 kr.
Megjelen minden vasárnap 16 lapon.

1898. július 24-én.

ROSZCSONT FERKE
UJABB VISELT DOLGAI.

— Elmeséli *Ida néni.* —

(Képekkel.)

(Folytatás.)

NEM is említettem még, hogy Ferke mégis tanult valamit Moróczon: tudniillik azt, hogy mással osztozkodják, ha valami ennivalója volt. Otthon Ferke soha egy falatot sem adott másnak, de itt bizony megszokta, mert látta, hogy a többiek, ha csomagot kaptak hazulról, megfizették társaikkal és tudta, milyen jól esik az, ha csemegét kap az ember. Már pedig annak, aki másnak nem ad, aki fősvény, a fiuk semmit sem adnak, azt nem szeretik és gunyolják is. Ferke pedig nem akarta, hogy társai megvessék. Sokkal büszkébb volt, hogy sem ezt engedje. Aztán nem is volt neki olyan rossz szive.

Most is, alig hogy a vonaton elhelyezkedtek a gyerekek, kezdődött a multság első része: az elemózsia eltakarítása. Kibontották a csomagokat, zacskót, tarisznyát, már ki mit hozott magával és olyan étvágygyal láttak hozzá a falatozáshoz, mint ha az egész hétre akarnák magukat biztosítani az éhenhalás ellen. Nagyban folyt a kínálgatás. A fiúk dicséretére legyen mondva, a tehetősebbek a szegényekről úgy gondoskodtak, hogy jobban nem is köllött. Ferke is megfizette a sonkát, kalácsot, diós patkót a fiúkkal, akik el nem látthatták magukat olyan bőven az utra, mint ő.

Ugy is volt az rendjén. Nem is volt ő olyan fősvény, mint a Ványos Guszti. Az soha még egy árva mogyorót sem adott másnak. Eleget küldtek neki hazulról, de még egyszer sem jutott eszébe, hogy tár-

sainak csak egy morzsával is kedveskedjék. Mindent maga evett meg. Egy sarokba bujt és ott falta fel, ha már valamit hozott az iskolába. Most is volt egy jó nagyocskata tarisznyája, de a viláért sem bontotta volna fel a fősvény lelke. Ám azért nem röstelt kunyorálni és majd az egyiktől, majd a másiktól kért valamit. A fiúk gyüldölköztek, hogy olyan fukar volt és mondhatom, nem szívesen adtak neki.

A szemes Ferke észre vette, hogy Guszti, mikor beszálltak, a pad alá rejtett egy tarisznyát. Addig nem volt nyugta a kópénak, amíg onnan el nem cseente. Volt abban bőven elemózsia, mindenféle utra való csemege.

Ferke most igen nyájas lett; osztogatni kezdte jobbra-balra, amit ott talált.

— Nesze, Péter, egy kis füstölt nyelv! Tivadar, nem kéne vagy két jó pogácsa? Szomjas vagy, Antal? Nesze, itt egy szép borizü alma. Kinek tetszik ez a leves körte? Hát egy kis sonkát nem parancsolsz-e, Gyurka pajtás? Hogy miért nem eszem meg magam? Mert jó fiu vagyok! Ugy-e jó vagyok? Csak egyetek, szívesen adom!

Nyájasan kínálgatta Gusztit is, akinek bizony eddig csak sovány falatot adtak a fiuk, mert nem szenvedhették. Ferke bőkezűen adott neki a sajátjából és dicsekedve mondá:

— Ugy-e jó fiu vagyok, Gusztikám?

Amire Guszti azt mondta:

— Bizony, Ferkém, te vagy a legjobb fiu az egész iskolában!

Aztán nagyokat szelt a sonkából és csak úgy nyelte a falatokat.

— Halljátok, ti gonoszok? Én vagyok a legjobb fiu az egész iskolában! nevetett Ferke.

Aztán tovább etet sejtette, hogy üres a morzsáig szétoztog volt.

A fiuk bizony nagy üttöt Ferkéhez, hogy metlen Gusztihoz?

Mikor kiszálltak, kereste a tarisznyát, akkorát ordított, mi A fiuk most kitalá dolog és nevettek a Egyre boszantották:

— Ugy-e jó fiu I jobb fiu az egész is!

Guszti majd megp volt az elemózsia é azok a rossz pajtaso

Nem akarom itt láttak a barlangban. denki letört egy dar emlékül. Ferke is eg szép követ hozott m

Mikor a néni az tetszett neki a barla

— Nem csoda a kő terem a barlang ha májas hurka, ko ott. Mit érünk a ke fekete? Hiszen azt Itt a Szepességen p egy látom.

Másnap, hogy e becsomagolta a köve levél kíséretében.

»Kedves mamám

Küldök egy dara Tessék a testvérké Tessék nekem egy j Csókolom kezét stb.

Aztán tovább etette Gusztit, aki nem is sejtette, hogy üres a tarisznyája. Az utolsó morzsaig szétosztogatta Ferke, ami benne volt.

A fiuk bizony nagyon csodálkoztak. Mi ütött Ferkéhez, hogy olyan kedves a kellemetlen Gusztihoz?

Mikor kiszálltak, kiderült a titok. Guszti kereste a tarisznyát és látva, hogy üres: akkorát ordított, mint a sebzett oroszlán. A fiuk most kitalálták, hogy történt a dolog és nevték a megtréfált fősvényt. Egyre boszantották:

— Ugy-e jó fiu Ferke? Ugy-e ő a legjobb fiu az egész iskolában?

Gusztit majd megpukkadt mérgében; oda volt az elemózsia és hozzá még nevték azok a rossz pajtások.

Nem akarom itt részletesen leírni, mit láttak a barlangban. A cseppkövekből mindenki letört egy darabot, hogy haza vigye emlékül. Ferke is egy lecsüngő szarv-alaku szép követ hozott magának.

Mikor a néni azt kérdezte tőle, hogy tetszett neki a barlang, azt felelte:

— Nem csoda az, nénikém, ha ilyen kő terem a barlangban. Az volna szép, ha májas hurka, kolbász, pampuska nőne ott. Mit érünk a kővel, akár fehér, akár fekete? Hiszen azt nem lehet megenni! Itt a Szepességen pedig más nem terem, ugy látom.

Másnap, hogy egy kis tréfát tegyen, becsomagolta a követ és haza küldte, ilyen levél kíséretében.

»Kedves mamám!

Küldök egy darab szepesi turós-rétest. Tessék a testvéreknek is adni belőle. Tessék nekem egy jó almás-rétest küldeni. Csókolom kezét stb. stb.«

A Ferke rétesét otthon persze mindenki nevette, csak Kata sajnálkozott a szegény urfin, elhitte, hogy a Szepességen a németek ilyen kemény rétest sütnek. Ezt bizony még a Ferke vasgyomra sem bírja el. Most megint nem nyugodott, amíg Ferkének megint nem küldtek egy ládával java eleséget.

Apa egész garmada jó tanácsot, intést tett melléje. Könnyű volt neki! A lezékét nem neki köllött megtanulnia. Szegény Ferke! Nem elég, hogy száműzték a hegyek közé, még azt is akarták, hogy tanuljon! Nem is értem, hogy kívánhatták azt tőle.

Közeledett a Karácsony szent ünnepe. Ferke, akinek a szive Moróczon olyan lágy lett, mint a friss irósvaj, arról is kezdett beszélni, hogy jó volna szüleit valamivel meglepni.

— Szedje össze magát, Ferke öcsém, mondá a néni; tanuljon szorgalmasan és lépje meg őket jó bizonyítvánnyal. Annak örül majd a kedves mama!

Ferke erre rázta a fejét.

— Nem lehet, nénikém! Der czajt isz kurz!

A pajtások azt eszelték ki, hogy mind-egyik lefényképezteti magát és az arcképet haza küldi. Ha a többi megteszi, Ferke sem marad hátra. Ő is beállított a fotografus bácsihoz, aki persze nagyon örült ennek a divatnak. Ferkét ugy fogadta, akár valami princzet és nagy szerencsének tartotta, hogy a kedves pofáját megörökítheti.

Mig a fotografus künn a sokféle szereivel babrált, Ferkét magára hagyta a műteremben. Ez természetesen a kutatáshoz látott, mert unta a várakozást. Talált is mindjárt valami érdekest. Egy tálban ott

ázott egynehány kép. Rögtön rájuk ismert, és kivette a képeket, hogy jobban megnézhesse őket.

— Nini, ez a Manyák Tóni! Ez meg a Pali! Lajos is itt fürdik. Miféle víz ez? Ember Pista hogy röhög! Ennek meg itt hogy kidüledt a szeme! Nagyon szép, mondhatom!

A fotográfus bizony maga sem mondta volna most, hogy szépek azok a képek, mert amint Ferke nyomogatta, simogatta őket, végük is lett. Visszarakta a megnyomorított pofákat a fürdőbe; de tudom, azokat semmiféle víz meg nem gyógyíthatta többé.

Az asztalon több üvege volt. Ezeket is megvizsgálta Ferke. Nem tehetett róla, hogy feldöntött egypárt és a kék, barna és piros folyadék, ami bennök volt, kiömlött az asztalra és a padlóra. Az egyiktől a Ferke keze olyan fekete lett, mint a korom. De ő azt nem bánta, sőt tetszett neki a színváltozás.

— Hadd fürödjének a pajtikák fekete lében, gondolá, és a tálba csöppentett abból a folyadékból. Olyan lett a víz, mint a

tinta. De jó is volt így! Legalább nem láthatta a fotográfus, mivé lettek a képei.

Ott egy sarokban egész rakás üveglemez volt. Nem állhatta, hogy meg ne nézze, van-e rajtok kép? Alig nyult hozzá, már is csörömpölt az egész rakás

— Soha ilyen gyöngö üveget! csodálkozott Ferke; hiszen nem is érintettem, máris török. Kár volt ezért pénzt adni!

Még mindig nem jött a mester. Ferke unatkozott; csaknem ülhet itt tétlen egész délután, mikor olyan pompásan korcsolyázhatott volna! De nini! A másik sarokban gyönyörű fehér szobor mosolyog reá. Valami pogány istenasszony képe ez. Ferkének jó ötlete támadt.

— Igen jól festene a korom-fekete bajusz a hófehér arczon; hadd pingáljam oda! mondá és rögtön bemártotta az ujját a fekete folya-

dékba, hogy a szobornak megadja ezt a diszt is.

A szobor talpzata magas volt egy kicsit, Ferke nem bírta jól elérni. Hát amint ott ágaskodik-kapaszkodik, a szobor megindul és a szép isten-asszony lezuhan egye-

... NEM BIRTA JÓL ELÉRNI.

nesen a Ferke fején ahol ezer darabra tört.

A csörömpölésre Ferke siralmas állapotba zuzódás ékeskedett feldagadt, mint a asszony nyilván megboszulta magát, hogy Ferke csufot akart belőle üzni. Most bizony ő kelmén lehetett nevetni, még ha nem is akarta az ember. Olyan furcsa volt a dagadt képével.

A fotográfus nem mérgeződött. Sok diák-gyerekkel volt dolga, hát értette a tréfát. Azt természetesen nem lehetett rossz néven venni tőle, ha követelte, hogy térítsék meg a kárát. Hideg borogatást rakott a jajgató Ferke arczára. Ő kelme azonban, alig hogy elállt a fájdalma, jót nevetett az ese fotográfusnak, hogy dagadt képpel, kapjvárni, míg rendes. Aztán küldje be a atyjának. A mester

nesen a Ferke fejére, onnan le a földre, ahol ezer darabra törik.

A csörömpölésre berohant a mester. Ferke siralmas állapotban volt. Homlokán zuzódás ékeskedett és a fél pofája ugy feldagadt, mint a puczor. Az az isten-asszony nyilván megboszulta magát, hogy Ferke csufot akart belőle üzni. Most bizony ő kelmén lehetett nevetni, még ha nem is akarta az ember. Olyan furcsa volt a dagadt képével.

A fotográfus nem mérgelődött. Sok diák-gyerekkel volt dolga, hát értette a tréfát. Azt természetesen nem lehetett rossz néven venni tőle, ha követelte, hogy térítsék meg a kárát. Hideg borogatást rakott a jajgató Ferke arczára. Ő kelme azonban, alig hogy elállt a fájdalom,

jót nevetett az eseten. Aztán mondta a fotografusnak, hogy csak így, amint van, dagadt képpel, kapja le, mert ő rá nem ér várni, míg rendes formát kap az arcza. Aztán küldje be a számlával együtt az atyjának. A mester ráállott és lefényké-

pezte Ferkét, amint ez kívánta. Soha ilyen fura képet még nem csinált. Tán még az öreg masina is bámulta a csudát.

Éppen akkorra lett kész a remek kép, mikor a karácsonyi Értesítőket kiadták. Ferke elhozta a magáét és kérte a foto-

gráfust, tegye a kép mellé s avval küldje el apának.

Otthon bizony meg voltak lepelve, mikor a levélhordó csomagot hozott, 15 forintot követelve érte. Látták, hogy a küldeményt Morócson adták föl a postára, de nem tudták elképzelni, mi lehet benne? A mama kiváltotta és kíváncsian bontották föl. Bizony nagyot néztek, mikor a képet meglátták. Valami duda-képü ficzkó vigyorog onnan rájuk, akit nem ismernek. Kézről-kézre adják, találgatják, hogy ki

legyen az? — de csakhamar megtalálják a fotografus számláját és Ferke Értesítőjét. Ezek megmondják, hogy ki az a legényke.

A fotografus számlája rendben volt. Nem is számított sokat a kárért, amit Ferke öcsénk tett. A képet ráadásul adta. Ferke

KIS GAVALLÉR, NAGY PALÁNK. (Lásd az 55. lapon.)

Értesítője is rendben volt: minden tárgyból bukott, csak a tornából volt kitűnője. Levelet is küldött haza, takarosat, mint rendesen.

Azt írta atyjának:

»Kedves apácska!

Vigyen haza, otthon csak négy tárgyból buktam, de itt mindenből. Én itt nem tanulhatok, mert itt rá nem érek, sok a dolgom, aztán: Der czajt isz kurz.«

Az asszony-néni nagyon röstelte, hogy az ő kosztosa ilyen csufosan bukott meg. Ilyen szégyen még nem esett rajta! Kérte Varjasdy urat, adná Ferkét szigorubb kézbe, mert ő nem bír vele.

A mama is azt mondta, hogy tán jobb volna, ha Ferke itthon volna. De apa nem engedett.

— Ezt az évet ott tölti, akármi lesz. Nem engedek! Ha tizszer megszökik is, tizszer viszem vissza. Ugy lesz, a hogy én mondom!

Apácska aztán Morócra ment, hogy Ferke ügyét rendbe hozza. Utközben vagy százfélét gondolt ki, hogy és mikép fogja büntetni azt a vásott gyereket. Hogy kegyetlenül megveri, az már bizonyos, aztán olyan kézbe adja, ahol tizszer napjában is lenyuzzák a bőrét. Mikor azonban meglátta Ferkét és nyakába borult a rossz kölyök, nem tudott többé ugy haragudni. Egy kicsit sajnálta is, mert még mindig dagadt volt a képe. Ilyenkor csak nem lehet pofon ütni szegényt. Még a kutyafejű tatár sem cselekedné.

Olyan szigoru vaskezü hóhért sem tudott hamarjában találni, aki Ferkét erőszakkal kényszeritheti majd, hogy szedje azt a keserü iskolai orvosságot, mondok a tudományt. Az asszony-néni azt mondta, hogy

nem is volna jó, ha Ferkével nagyon is keményen bánának. Legjobb lesz, ha Somlyai tanár urhoz adják ellátásba. A tanár ur szelid, jó ember, de amellet pontos és szigoru; a tanárné pedig! — ó, az művelt nő, egy német professzor leánya, aki ért a neveléshez és majd ügyel Ferkére, hogy jól tanuljon.

Ferkét a hideg borzongatta, mikor a Somlyaiakat említették.

A tanár urat nem ismerte, az nem tanított Ferke osztályában; hanem a tanárné kosztjáról hallott eleget. Dicsérte azt Manyák Tóni, aki egy évig részesült abban a szerencsében, hogy a tanárné asszonyom főztjét élvezhesse, mikor náluk lakott.

— De apácskám! siránkozott Ferke. De apuskám! Nem megyek én Somlyaiékhoz! A tanárné turós csuszait és gombóczait selyemkendőben lehetne haza vinni, olyan soványak. Éhen halok én ott!

Apácska nem ijedt meg tőle és akár-hogy ellenkezett Ferke, mégis csak a Somlyai tanár ur házához került. A tanár kedves ember volt, sápadt és beteges arczu ugyan, de vonásaiból annyi jóság látszott, hogy Ferke mindjárt megszerette, mikor a szelid barna szemébe nézett. Nem volt öreg, tán' 32 éves lehetett. Tanárné asszonyom fiatalabb volt nálánál, nagyon magas, sovány alak, szőke haju, szeplős arczu, savó szemü asszony, aki nem mosolygott, hanem olyan szigoruan nézett mindenkire, mintha bíró volna. Mondanom sem kell, hogy Ferke első percztől fogva hadi lábon állt vele. Pedig az első bemutatásnál a tanárné nagyon iparkodott, hogy kedves legyen. Próbált mosolyogni is, aztán mondta Ferkének, hogy nevezze őt »néninek«, mert ugy fogja tekinteni, mint kedves rokonát.

Ferkének mindja kedves rokona, a jó sokban is hasonlító szonyom. Olyan kitűnően pontos, ságosan tiszta, hogy köllött rá haragudni.

— Csupa abrosz ebédre és vacsorára kéket, szalvétákat, az asztalra, ha egy nek be. Olyan czífizéstől, hogy majd nek az ember vele!

Persze, egész Petákné asszonyom legelőször a tányérja Ferke a villáról a percz alatt lenyelt nagyot nézett és ijedtében. No, ilyen Ferke ártatlan ké született bárány. K néra és azt mondá

— Ugy-e kóstol ezt a falatot? Nagy Kóstolóba! A Jaj! Hát egy egész gyerek ebédre?

Mérgében oda a no meg a tanár lelki furdalás nélkül hatnám, hogy jóllakelt föl éhesen az

(Vége)

ARANY

Kit becsülsz tő a kincse? azt-e, a vagy azt, akinek na

Ferkének mindjárt eszébe jutott az ő kedves rokona, a jó Biri néni. És valóban sokban is hasonlított hozzá tanárné asszonyom. Olyan kimért volt ő is, olyan tulságosan pontos, tulságosan rendes, tulságosan tiszta, hogy az embernek megköllött rá haragudnia. Ferke duzzogott is.

— Csupa abroszt és terítőket kapunk ebédre és vacsorára. Vagy tizféle terítőcséket, szalvétákat, tálczakendőket tesznek az asztalra, ha egy pár sült krumplit hoznak be. Olyan cifra minden a sok himzéstől, hogy majd elrepül. Csak jóllakhatnék az ember vele!

Persze, egész más porciókat adott Petákné asszonyom, mint a tanárné. Mikor legelőször a tányérjára akarta tenni a húst, Ferke a villáról a szájába kapta és egy perc alatt lenyelte. Tanárné asszonyom nagyot nézett és majd hanyatt esett ijedtében. No, ilyen még nem történt vele! Ferke ártatlan képet vágott, mint a ma született bárány. Kedvesen nézett a tanárnéra és azt mondá:

— Ugy-e kóstolóba adta, kedves néni, ezt a falatot? Nagyon jó. Kérnék is belőle.

Kóstolóba! A néni egészen oda volt. Jaj! Hát egy egész ökröt eszik meg az a gyerek ebédre?

Mérgében oda adta neki a saját részét, no meg a tanár urét is. Ferke minden lelki furdalás nélkül bekebelezte. Nem mondhatnám, hogy jóllakott volna, de hát nem kelt föl éhesen az asztaltól.

(Vége következik.)

ARANY KALÁSZ.

Kit becsülsz többre: azt-e, akinek sok a kincse? azt-e, akinek nagy a hatalma? vagy azt, akinek nagy a tudománya? Köny-

nyen eldöntheted, ha meggondolod, hogy kincset, hatalmat véletlen jó szerencse is adhat, de igazi tudományt csak hosszas, fáradságos munka. És a legnagyobb kincs idővel szétfoszlik, a hatalom elmulik, de amit a tudós elméje kiderített és alkotott, annak évszázadok és évezredek multán is hasznát veszik késő utódok. Mikor a hajdani dus embernek, a hatalmasnak már nevét sem ismeri a világ, a nagy tudós nevét még mindig áldva emlegetik.

KIS GAVALLÉR, NAGY PALÁNK.

(Képpel az 53. lapon.)

PALÁNK, palánk, de magas vagy!
Karsci baja de nagyon nagy!
Mit tegyen a kis gavallér,
A palánkra ha föl nem ér?!
(Képpel az 53. lapon.)

Fönt kis Zsuska nyujtózódik,
Lent kis Karsci ágaskodik,
De a virág, mind hiába!
Nem jut a Zsuska markába.

Karsci végre szól elszántan:
»Már pedig ezt neked szántam,
Meg is kapod a bokrétát, —
Átsétálok vele hozzád.«

Rejtett név.

Selmecz	Ezeket a neveket úgy rójátok egymás alá, hogy a kezdő-betűket össze olvasván, belőlük egy nagy város neve derüljön ki.
Arad	
Temes	
Pécs	
Brassó	
Debreczen	
Ungvár	
Tokaj	

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő mű-et:

„Kis mesekönyv.“

Válogatott mesék a **Grimm testvérek** gyűjteményéből, számos fametszetű ábrával, díszes angol vászon-kötésben.

Lubiczkoló babák.

ALMÁDINÁL a Balaton
Vigan zajog, hullámszik.
Mi lelheti? — kérdezzetik
A süllők, pontyok váltig.

Mert úgy tánczol különben
Amint a szél füttyöl, —
S ma enyhe, légi csöndben
Tört szét a tó-tükör!

Arany halacszkák fürdenek
A parti uszó-házban;
Virgoncz, bohókás gyermekek —
Pacskolnak is vidáman.

És csapnak olyan dőre
Zsivajt a hős habon,
Hogy tánczra perdül tőle
Az öreg Balaton!

Míg csókolgatják szeliden
A tarajos hullámok,
Béluska addig megpihen
S csak mosolyog reájok.

De ha nyakába zúdul
Tajtékszó zuhatag,
Paskolja, vágja újból
A duhaj habokat.

Majd Annuskának szór vizet
A pislogó szemébe,
A mamát sem kíméli meg
A csintalan legényke.

S a szíved szinte repdes.
Ha hallod, mint nevet!
Mert kedves ám a nedves
Lubiczkoló gyerek! . . .

Kikecmelegnek végre mind
Az óriási kádból, —
Elég volt mára ennyi is
A víg lubiczkolásból.

Annuska fázva ságja,
Hogy jól esett neki,
Bélus meg, hogy ő »újja
Seletne fürdeni!« . . .

*

Almádira a nyári nap
Tüzes kévét szórja . . .
Eltünt a fürdőző csapat
A parti nyaralóba.

Lágy szellő
A szenden
S fodrozza s
Az öreg I

A SZÁRNYAS

— Természettr

HIVOGAT a lomb
nyári nap elől
árnyékába. Meg is te
nyörködünk a szép sz
latunk a fürge mók
elmerengünk a dalos
sén. Egyszerre csa
ismert hang:

— Kakuk! Kakuk!

Ahá! Kakuk-mad
van, megláthatjuk-e?
rendesen csak mess
kakuk szemes madá
idegent, odább röpp
lal meg újra, mik
tudja magát. Csak k
madarat, hallani az
hatja és mindenki
olyan érdekes, mind

Lágy szellő lopva száll át
A szendergő tavon,
S fodrozza széles hátát
Az öreg Balaton. —

Oszkár bácsi.

A SZÁRNYAS ERDŐ-CSŐSZ.

— Természetrizai csevegés. —

IVOGAT a lombos erdő, hogy a forró nyári nap elől meneküljünk az ő hűvös árnyékába. Meg is tesszük, ha tehetjük, gyönyörködünk a szép szabad természetben, mulatunk a fürge mókus ugró produkezióin, elmerengünk a dalos kis madarak zengésén. Egyszerre csak fölrezzent egy jól ismert hang:

— Kakuk! Kakuk!

Ahá! Kakuk-madár van közel. Valjon hol van, megláthatjuk-e? Bajosan. A kakuk-szó rendszeren csak messziről hallható, mert a kakuk szemes madár, hamar meglátja az idegent, odább röppen és csak akkor szólal meg újra, mikor ismét bátorságban tudja magát. Csak kevesen látnak kakuk-madarat, hallani azonban mindenki hallhatja és mindenki örül, ha hallja. Mert olyan érdekes, minden más madárétól elütő

a szava, amint messze végig zeng a nagy erdő sűrűjében:

— Kakuk! Kakuk! Kakuk!

Csak ritkán éri be azzal, hogy háromszor-négyszer ismétlje kiáltását. Elmondogatja tizszer, huszszor, néha negyvenszer is, aztán pihen, meg újra kezdi és a babonás ember, mikor az esztendőben először hall kakuk-szót, azt szereti, ha a kakuk mentül többször kiált.

— Harminczat szolt a kakuk, még harmincz esztendeig fogok élni! gondolja a babonás ember.

Vagy pedig szepegve sóhajt:

— Jaj, csak kettőt szolt a kakuk, esztendőre meghalok!

A kakuk persze teljességgel ártatlan benne, akár hosszú életű, akár rövid életű lesz az ember, aki hallotta; nem is tehet róla, hogy az emberek ilyen fonák babonát fűznek az ő szavához. Kiált sokat vagy keveset, a hogy épp a kedve tartja, semmi köze az emberhez; hallják, nem hallják, csöppet sem törődik vele. Van neki egyéb dolga.

Tavaszkor legfőképp az a gondja, hogy a tojásait elhelyezze. Mert fészket a kakuk nem rak, nem is maga költi ki és neveli föl a fiókáit. Ezzel a tulajdonságával pedig nagyon csuf hirbe jutott.

Nem is csoda. Mert biz' az csuf dolog, ha valaki másnak a nyakára tolja a maga dolgát és kötelességét, ha a mama nem gondol a gyerekeivel, a gyerek pedig háladatlan a nevelő szülei iránt. És való igaz, hogy az öreg kakuk olyan kötelesség-mulasztó, a fiatal kakuk pedig olyan háladatlan.

Az öreg kakuk-mama, mivel fészket nem rakott, nagy furfanggal keresi ki, hova helyezze a tojását. A kisebb madarak fészkei közül mindig olyat szemel ki, amelyben az övéhez majdnem egészen hasonló tojásak vannak. És mindig csak egy-egy tojást helyez egy-egy idegen fészekbe, még pedig jól tudja ám, miért! Nemcsak azért ám, hogy a fészek gazdáit észre ne vegyék a becsempészett idegen tojást. Fontosabb oka van annak.

A fészken ülő kis madár rövid idő alatt kikölti saját tojáskaival az idegent is. A kis kakuk, alig hogy kibujt a tojásból, ugyan csak gondot ad az öreg madár-párnak, mely kiköltötte és őt a maga fiókájának hiszi, úgy mint a fészekben csipogó többi apróságot. Eleinte még talán örülnek is az öregek, hogy ez az egyik fiok mennyivel különb, nagyobb, erősebb a többinél. De nem sokáig örülnek. A kis kakuk örökké éhes, az öreg madár-pár akárhány legyecskét, bogárkát hoz a kicsinyek számára, mindig a kakuk kapja el a többi elől, úgy hogy ezek folyvást koplalnak, mindinkább gyöngülnek, a kakukfi pedig gyorsan nő és erősödik. Pár nap múlva meg már mit csinál! Egymás után kidobja a fészkekből a féltestvéreit, az öreg madár-pár igazi édes fiókáit, akik a magasból lezuhaván a földre, ott nyomorultán elvesznek. A kakukfi egyedül marad a fészekben. Hát ez bizony gonosz história!

A szegény kis öreg madár-pár még a magára maradt kakukfit is alig győzi eleséggel. Kora reggeltől késő estig folyton-folyvást enni kér, minél inkább növekszik, annál többet. A nevelő szülék talán bele is pusztulnának a nagy fáradságba, de szerencsére a megtollasodott fiatal kakuk egy szép napon azt veszi észre, hogy tud már ő röpködni. Hát a kapufélfától bucsuzva, elröppen és azután már a maga erejéből él.

Hogy ez így van, rég tudják az emberek, azért régi a kakuk rossz hire is. A természetbuvárok azonban nem érték be ennyivel, hanem kutatták, mi az oka, hogy ez így van, ahogy van. És végre is megfejtették a titkot, még pedig akkép, hogy a kakukmadár azért nem épít fészket, azért helyezi tojását idegen fészkekbe, mert nem ér rá, hogy kiköltse és fölnevelje a kicsinyeit.

És tudjátok, mért nem ér rá? Azért, mert nagyon nagy — az étvágya. Ha reggeltől estig folyton folyvást eleséget keres, ha folyton folyvást eszik, hát akkor épp csak odáig van, hogy ilyenformát gondol:

— No, ma valahogy megélttem!

Ha fészkekrakással kellene vesződnie, azután a fészken ülve a tojáskaikat kiköltetnie, majd meg a kis fiókáit eleséggel ellátnia, hát azt meg nem győzné, éhen veszne, elvesznének persze a kicsinyei is, nem volna többé kakuk. Az pedig nagy baj volna; mindjárt meglátjátok.

Egy szó mint száz: a kakuk azért nem rak fészket, azért csempészi a tojásait idegen fészkekbe és azért nevelteti föl a fiókáit más madarakkal, mert ő maga mindig csak eszik, eszik és eszik, ő a leg-torkosabb, legfalánkabb valamennyi madár közt, aki itt a mi szép erdeinkben él.

Ez a kakuk mentsége.

— Gyönyörű mentség! fogjátok rá mondani. Hiszen így már éppenséggel nagyon csuf jószág ez a kakuk!

Csak lassan! Nem szabad az itélettel hirtelenkedni.

A torkosság, falánkosság bizony nagyon csuf tulajdonság az embernél. De a kakuk torkossága olyan hasznos tulajdonság, hogy ezzel a kakuk valóságos oltalmazójává, szárnyas csőszévé válik az erdőnek, melyet megvéd legveszedelmesebb ellenségeitől.

Mert sok ellensége van a szép lombos erdőnek, még pedig olyan ellensége, hogy a büszke, tudós embernek hiába való minden tudománya, nem bír a fák ez ellenségeivel. Nem valami rettenetes szörnyetegek ezek, inkább nagyon piczinyek: apró pillék, rovarok, melyek fönt élnek a fák tetején. Piczinyek, de elképzeltetetlen, megszámlálhatatlan sokaságban vannak. A fa levelein, kérgén elősködnék, befurakodnak a kéreg alá s lassan-lassan megölik a fát. Ha valamely erdőben az ilyen piczi ellenségből csak egy-két pár jelenik is meg, néhány év alatt már töméntelen millióra szaporodik, tudni pedig nem tud róla senki, mert fönt vannak a fák tetején, a fák pedig eleinte, néhány esztendeig, még egészségeseznek látszanak. Egyszerre azonban száradni, korhadni kezdenek s ekkor rövid idő alatt az egész szép erdő kiszárad, elpusztul; megölte az apró ellenségek óriási sokasága.

Megöli, ha nincs ott van az erdőben, ahol ellenségeinek! Az erdő gyanítja, hogy veszne szép erdejét, már a kakuk a veszedelem elhárítására fapusztító pillék, rovarokat mutatkoznak, oda ha a kakuk madarak is roznak reggeltől estig hihetetlen, mennyit. Pontos megfigyelések egy felnőtt kakuknak harmadfél ezer hernyóválogatót egy csöppet rak is pusztítják a de nem győznek sok szőrös hernyókat, melyek, mert a szurós nyelvcséjköket. De

HIKKASZTÓ, kábé sehogy sem tud a lanul forgolódott a próbálta úgy, — mi álom a szemére. Késő éjszaka, Danika, hogy már — Csak a hold ragyog!

Az ezüstös hold bába, ahol lassan-la

Megöli, ha nincs ott kakuk. De ha kakuk van az erdőben, akkor jaj a fák gonosz ellenségeinek! Az erdő gazdája még nem is gyanítja, hogy veszedelem fenyegeti az ő szép erdejét, már a kakuk szaporán dolgozik a veszedelem elhárításán. A hol a kártékony, fapszító pillék, rovarok nagyobb számmal mutatkoznak, oda hamar összegyülekeznek a kakuk madarak is és nagyszerűen lakmároznak reggeltől estig. Bámulatos, szinte hihetetlen, mennyit győz a torkos kakuk. Pontos megfigyelésekből kitűnt, hogy egy-egy felnőtt kakuk naponként két ezer, sőt harmadfél ezer hernyót evett meg! És nem válogatós egy csöppet sem. Más kis madarak is pusztítják a kártékony rovarokat, de nem győznek sokat és vannak bizonyos szőrös hernyók, melyekhez hozzá nem nyulnak, mert a szurós szőr bántja a finom nyelvecskéjüket. De a hatalmas étvágyu

kakuk az effélével nem törődik. Szőrös, nem szőrös: bekapja, lenyeli.

A míg csak van kártékony rovar, hernyó, álcza valamely erdőtájon, addig a kakuk nem tágit onnan. Mikor mind fölfalta, odább megy, keresve-kutatva, hol talál ismét bőséges eleséget. Ott újra kezdi és ekképen megvédi a szép erdőt a pusztulástól. Az ember pedig semmiféle mesterseges eszközzel sem bírná a millió és millió hernyót, pillét, rovarot úgy kiirtani, mint a kakuk.

Ezért tehát meg kell bocsátani az erdő szárnyas csőszének, hogy nem rak fészket, hogy idegen fészekbe csempészi be és más madárkával nevelteti föl a fiókáit. A bölcs nagy Természet oltotta beléje ezt az ösztönt.

És ezért, mint a többi hasznos madárkát, a kakuk-madarat sem szabad bántani!

TIKKASZTÓ, kábító hőség volt. Danika sehogy sem tudott elaludni. Nyugtalanul forgolódott az ágyán, próbálta így, próbálta úgy, — mind hiába, csak nem jött álom a szemére. És oly lassan multak a csöndes éjjeli órák! Minduntalan azt hitte Danika, hogy már virrad, pedig dehogya!

— Csak a hold világít . . . Mily fényesen ragyog!

Az ezüstös holdsugár bekandikált a szobába, ahol lassan-lassan körül sétált, kíván-

csian bevilágítva minden zugba, vissza tükröződve egy-egy fényesebb tárgyról. Ellátogatott a Danika ágyára is, egyenesen a párnájára. Rábámultak egymásra Danika és a pofók nagy hold. A csillagos égen itt-ott apró fodros felhők is uszálgáltak s Danika unalmában ezeket is vizsgálhatta.

— Bárány-felhő . . . és valóban olyan, mintha juhocskák legelnének . . . még akár meg is tudnám őket olvasni . . . úgy is azt mondják, hogy elalszik az ember, ha

lassan mondogatja a számokat egymásután . . . Ni . . . valóságos juhocskák . . . egy . . . kettő . . . három . . .

Már egészen hetvenhétig olvasott . . . De ekkor, furcsa! nem folytathatta.

— Nem látom őket . . . hova lettek? Csak nem vesztek el? Hol vagytok, juhocskáim?

Ekkor, nem csekély ijedelmére, éles, szigorú, fenyegető hang szólalt meg egészen közélről:

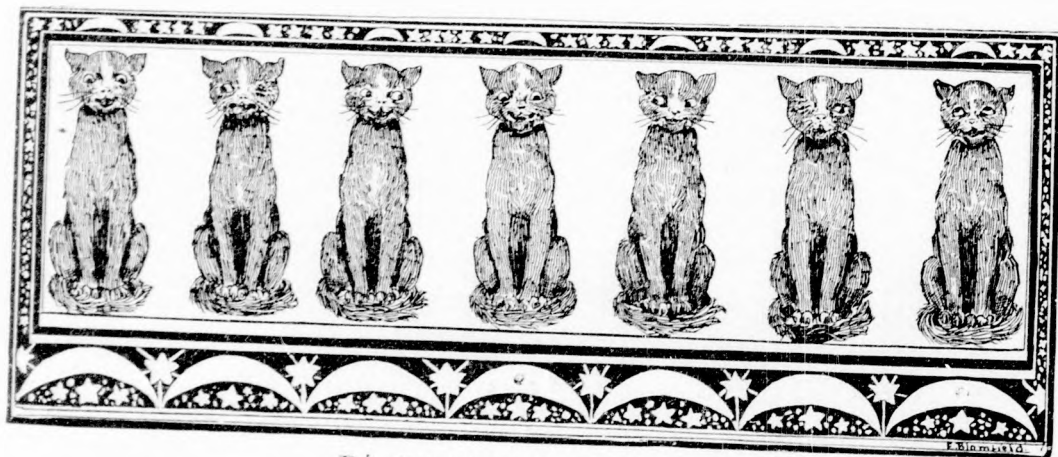
— Ahá! Te voltál hát az a gonosz? Hová rejtetted el őket?

Danika meghökkenve nézett szét. Nem kellett sokáig keresnie, hogy ki beszél. Ott állt az ágya szélén egy piczike szürke alak, hosszú fehér szakállal, kezében lánczocskára kötött ragyogó csillagot tartva. Nagyon ingerültnek látszott s vékonyka hangon türelmetlenül ismételte:

— Add elő tüstént, ha mondom!

— Mit adjak elő? Azt sem tudom, miről beszélsz.

— Hiába tagadod. Jól hallottam, mikor megolvastad őket, egészen hetvenhétig. Hát

. . . RÁ VIGYOROGTAK. (Lásd a 62. lapon.)

jobb lesz, ha mindjárt megvallod és elő is adod.

— Már ugyan hogy adhatnám elő? Csak afféle képzelt juhocskákat olvastam meg . . . azt is csak azért, hogy elaludjam.

— Ismerjük az ilyen kifogást! Képzelt juhocskák! Lám! Elhajtottad a Pára tündér juhocskáit, mialatt ő, szegényke, semmi rosszat sem gyanítva, azt hitte, hogy teljes bátorságban legelésznek ott a csillag-mezőn. Most holtra busul szegény! Hát szaporán, add elő a juhocskáit.

— Honnan adjam elő? Hiszen még ha voltak is, én bizony nem tudom, hol vannak.

— Az már a te bajod. Minek foglaltad le őket a magad hasznára? Ha elvesztek a kezeden, a szemed alatt, hát most keresd meg!

— Keressem meg! Hiszen azok ott fönt legeltek az égen. Nem mehetek oda utánok.

— Dehogy nem. Majd én segítlek. Ugorj talpra szaporán és kövess!

Nem szívesen tette Danika, de ha már rajta keresik a Pára tündér juhocskáit, hát mit csináljon? Még bizony valami nagyobb baj is következhetnék belőle, ha ellenszegülne. Fölkelt tehát és követte a csillagos manócskát, aki egyenest a nyitott

ablakba szökkent. D utána, de jól megfö mert az ablak magasa ha onnan kiesik.

Kint az ablakpárkányon lánczra fűzött ragyogó kis csillag hevert.

— Vedd föl, fogd erősen a lánczot, aztán kövess! parancsolá a kis alak.

Danika engedelmeskedett. Vezetője az ablakból kiugrott a levegőbe s Danika nem gondolkozott tovább, utána ugrott. Hát nagy öröme és esodálkozására nem zuhant le, hanem fönt lebegett a levegőben, úgy lépegett ott, akár a pázsitos réten, azzal a különbséggel, hogy minden lépéssel vagy száz ölnyit lebbent odább. Már ez tetsetzett neki.

— No, nem bálnom, így már szívesen elsétálgatok, megkeresem a Pára tündér juhocskáit. Ambár nem igazság, hogy rajtam követtelik.

— Hát ugyan kin mikor hetvenhét darabot olvastál ki magadnak közülök szölt kísérője keményen. Azokat meg kell adnod.

Száz öles lépésbe felé, már messze tucillagok egyre na

ablakba szökkent. Danika fölmászott oda utána, de jól megfogózott az ablakfába, mert az ablak magasan volt; nyakát szegi, ha onnan kiesik.

Kint az ablakpárkányon lánczra füzött ragyogó kis csillag hevert.

— Vedd föl, fogd erősen a lánczot, aztán kövess! parancsolá a kis alak.

Danika engedelmeskedett. Vezetője az ablakból kiugrott a levegőbe s Danika nem gondolkozott tovább, utána ugrott. Hát nagy öröme és csodálkozására nem zuhant le, hanem fönt lebegett a levegőben, úgy lépegett ott, akár a pázsitos réten, azzal a különbséggel, hogy minden lépéssel vagy száz ölnyit lebbent odább. Már ez tetszett neki.

— No, nem bánom, így már szívesen elsétálgatok, megkeresem a Pára tündér juhocsáit. Ámbár nem igazság, hogy rajtam követelek.

— Hát ugyan kin, mikor hetvenhét darabot olvastál ki magadnak közülök, szólt kísérője keményen. Azokat mind egy szálig vissza kell adnod.

Száz öles lépésben gyorsan haladtak fölfelé, már messze tul jártak a felhőkön, a csillagok egyre nagyobbaknak tündek föl,

köztük pedig minduntalan ide-oda cikáztak apróbb csillagok.

— De sok hulló-csillag van ma! szólt Danika.

— Hulló csillag? Hát még micsoda! felelt kísérője méltatlankodva. Azok nem hulló-csillagok, hanem az én pajtásaim, a csillag-csöszök. Mind a hányan vagyunk, keressük a hetvenhét juhocskát, melyet elvesztettél. De nem fogjuk megtalálni, mert csak te tudhatod, hova rejtetted el őket.

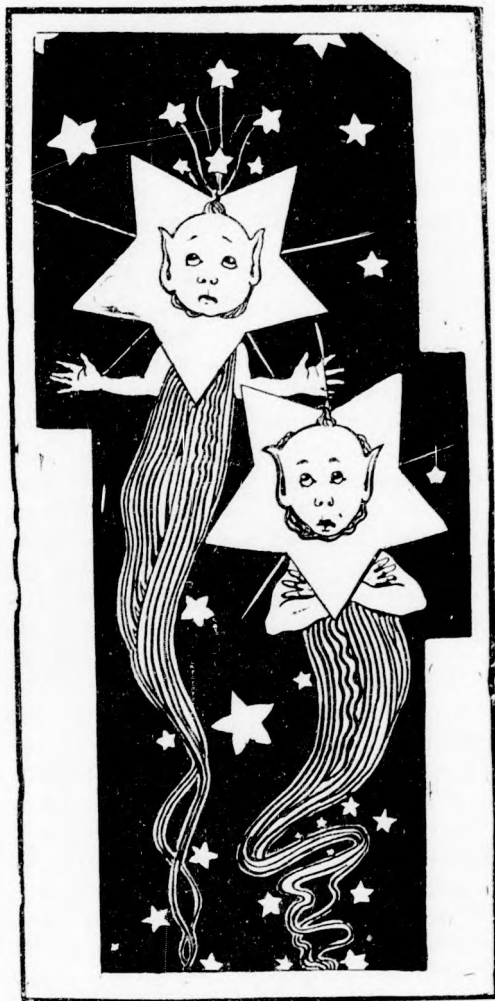
Már ez meg nem tetszett Danikának.

— Mondom, hogy nem rejtettem el őket! kiáltá türelmetlenül.

— Jól van jól, beszélhetsz, amit akarsz. felelt a csillag-csösz. Már elvezettelek ide föl, a többi a te dolgod. Csak annyit mondok, hogy reggelig meg kell találnod a juhocskákat, mert ha a nap fölkel és rájok talál, menten meg is eszi őket és akkor jaj neked is! Mert ha a hajnali tündérek még itt találnak téged, kioltják kezdben a csillagot és

akkor lepottyansz százezer millióm mért földnyire vissza a földre és százezer millióm darabra zuzódsz szét. Hát csak azt mondom, láss szaporán a dolgod után!

Ezzel a kis csillag-csösz nagy hirtelen

... MEGSZEPPENVE LEBBENTEK.
(Lásd a 63. lapon.)

oldalt kanyarodott és eltűnt. Danika, amint így magára maradt magasan a csillagok közt, nem éppen nagyon bátorságosnak találta az állapotát, sőt nagyon közel járt hozzá, hogy amugy igazában megijedjen. De mégsem tette.

— Az már nem segít rajtam, gondolá. Inkább szétnézek, merre forduljak. Ni, ott a hold . . . van ott nekem egy régi jó barátom, a holdbéli ember; az talán tud jó tanácsot.

Egyenest a holdnak indult, mihamar a közelébe is jutott. Nagy barlangot pillantott meg, melynek a szájánál sűrű füst gomolygott. A füstön keresztül is látta azonban, hogy hét fekete macska is ül ott, kegyetlen vigyorgással mosolyogva egymásra; mikor pedig hozzájuk ért, ő rá vigyorogtak (Lásd a képet a 60. lapon) oly veszedelmesen, hogy bizony meglehetősen az inába szállt a bátorsága.

— Miau! Nyau! zenditettek rá egyszerre mind a heten.

— Mi az? Ki van ott? hangzott egy éles hang a barlang mélyéből.

— Miau! Egy kis fiu, csillaggal a kezében, felelték ismét mind a heten.

— Mit akar?

— Miau! Bizonyosan tejeckét, hozzá kövér egérkét.

— Hát még mit! kiáltá Danika bosszusan. En a holdbéli jó öreg embert keresem.

— Azzal most nem beszélhetsz, mert épp most fektettem ágyba, úgy holtra fáradt annak a két gézengúz kis üstökös gyerekünknak a keresésében, hangzott a barlangból. A hűséges kutyánknak is majd lekopott a lába, annyit jártak, hozzá még hiába! Hát mint hűséges asszony nem engedhetem, hogy valaki zavarja őket.

— Ejnye no, ez már baj! Abban bízok, hogy itt majd kapok jó tanácsot.

— Azzal én is szolgálhatok. Mi a bajod?

Danika elmondta a barlangban láthatatlanul lappangó asszonyságnak, de ugyan megjárta vele. Mert a holdbéli jó öreg ember mérges felesége így felelt:

— Hát te voltál az a vásott gyerek? Hallottam hírét a gonosz csinynek, szegény Pára tündér nálam is panaszkodott. No, csak elő ne kerítsd a juhocskákat hajnalig, akkor jaj neked! Akkor megemmisülnek a juhocskák, de a te kezeden is elalszik a csillag és lepottyansz.

— Ó, hiszen én szívesen előkeríteném őket, ámbár igazán ártatlan vagyok az egész dologban. Én nem rejtettem, nem is vesztettem el őket, épp mikor hetvenhetet megolvastam közülök, hirtelen eltűntek . . .

— Mért nem vigyáztál rájuk! Most csak azt a jó tanácsot adhatom, hogy keresd szaporán. Indulj!

Indult volna is Danika, csak tudta volna, merre. De mikor a csillagos ég oly véghetetlen nagy! Tétovázásából hangos eb-vonítás riasztotta föl.

— Jaj no! Mi ez? kiáltá ijedten.

— Ne félj semmit, kapta válaszul. Én a holdbéli jó öreg ember kutyája vagyok. Felelgetek földbeli atyámfiaimnak, akik nyájasan köszöntgetnek, mikor a fényes holdról lenézegettek rájuk.

— Ó, volna csak itt az én hűséges kutyám, az bizonyosan nyomra vezetne, sohajtá Danika.

— Azt én is megtehetem helyettök. Hallottam, mi a bajod. Nem mehetek ugyan veled, mert csak a gazdám szabad kísérnem; de utba igazíthatlak. Legelőször is azt a garázda két kis üstökös gyereket keresd meg, a kiket én meg a gazdám hiába kerestünk. Alkalmasint a Hadak utja tájékán kalandoznak, de oda már nem bírtunk eljutni a nagy fáradságtól.

— És ha rájuk találok, mit csináljak?

— Követeld rajtok a juhocskákat. Bizonyos, hogy ők hajtották el a szemed elől . . . mindig ilyen garázdaságban török a fejüket.

— Dejszen, kerüljenek csak élémbe! pattant fel Danika, majd meghuzom az üstöküket.

— Jól teszed. Hát csak indulj szaporán. A Hadak utját könnyen megtalálod . . . amott fehérlik ni!

Danika megköszönt azután százöles szök közeledett a Hadak utjára, jutott egészen oda, ahol a garázda volt. A garázda kőfalán a kőködást hallott. Egy csillag épp ott surrant el, nézve rá.

— No, már megijedtem, garázda ki üstökös.

Megörült Danika, A mint közeledett feléje, a pörölésüket.

— Eressz, ha mondom!

— Te eressz! Miért nem szólaiba?

— Te fogózol az egészről!

— Nem igaz! Te csak beszélsz!

Danika látta, hogy a garázda igaza van, mert a garázda gyerekek, bizonyosan a garázda közben, úgy egymással szembe fordították a hosszú fényes szálakat, tudtak egymástól szólni.

— Nagyon jól van, a fényes szálak.

Igy mind a kettőt is megfogták a két összegubanczoló kezükkel.

— Jaj! Jaj! Végül a fényes nyeteg csapott rájuk!

— Igen is, tüstént a fényes rögön meg nem volt a fényes tatók el a Pára tündér kezében.

— Megvalljuk, megvalljuk, szabadon!

— Nem oda Buda, hanem a juhocskákat. Vezessetek!

— Itt vannak a juhocskák mellett csillagmezőn.

Rövid idő alatt eljutott már messziről látta a garázda.

— Rendben van, a garázda már nincs szükségem.

még szétválasztom a garázda szépen haza térjete.

tegyetek, mert ha megkaplak, áristomba kerülök.

— Mars haza!

A vásott kis üstökös lebbentek odább. (Lásd a következő oldalon.)

Danika megköszönte a jó tanácsot, aztán százöles szökkenésekkel gyorsan közeledett a Hadak útjához. Még el sem jutott egészen oda, mikor hangos zivakodást hallott. Egy csillag-csész pedig, aki épp ott surrant el, nevetve szólt:

— No, már megint pöröl az a két garázda ki üstökös.

Megörült Danika, hogy rájok talált. A mint közeledett feléjük, hallotta is a pörölésöket.

— Eressz, ha mondom!

— Te eressz! Mit fogózol a farkam szálaiba?

— Te fogózol az enyémbe!

— Nem igaz! Te az enyémbe!

Danika látta, hogy mind a kettőnek igaza van, mert a garázda két üstökös gyereknek, bizonyosan pajkos ugrándozásuk közben, úgy egymáséba fonódott és kuszálódott a hosszú fényszál-farka, hogy nem tudtak egymástól szabadulni.

— Nagyon jól van, gondolá Danika. Így mind a kettőt hatalmamba keritem.

Hirtelen ott termett és megragadta a két összegubanczolódt fényszál-farkat.

— Jaj! Jaj! Végünk van! Miféle szörnyeteg csapott ránk! sikoltoztak rémülten.

— Igen is, tüstént végetek lesz, ha rögtön meg nem valljátok, hova hajtótátok el a Pára tündér juhocskáit.

— Megvalljuk, megvalljuk, csak bocsáss szabadon!

— Nem oda Buda! Először látni akarom a juhocskákat. Vezessetek oda.

— Itt vannak közel, a Hadak útja melletti csillagmezőn.

Rövid idő alatt eljutottak oda. Danika már messziről látta a nyáját.

— Rendben vagyunk, mondá. Most már nincs szükségem rátok. Várjatok, no, még szétválasztom a farkatokat. Aztán szépen haza térjétek, gonosz csinyt ne tegyetek, mert ha még egyszer a kezembe kaplak, áristomba kísérek. Egy, kettő, mars haza!

A vásott kis üstökösök megszeppenve lebbentek odább. (Lásd a képet a 61. lapon.)

Danika nagyon meg volt elégedve, de csak egy pillanatig, mert nyomban nagy aggodalom lepte meg. Messze, nagyon messze, halvány rózsás fény tünt fel az égbolton.

— Ez a hajnal... utána nem sokára megjön a Nap és akkor nagy veszedelem fenyeget. Sietnem kell.

Futva futott a juhocskákhoz. Ezek kényelmesen heverésztek az ezüstös fényű csillagmező virágos pázsitján. Látták Danikát, hallották hívását, de nem mozdultak.

— Keljétek föl, báránykáim! sürgette Danika. (Lásd a képet a czimlapon.)

— Nagyon fáradtak vagyunk, felelék. Pihenni akarunk.

— Jaj, nem lehet, juhocskáim! Nézzétek, amott már közelednek a hajnali tündérek, utánok majd jön a nap s akkor végetek van!

Megriadtak a juhocskák, fölugráltak, sorakoztak, éppen hetvenheten. Danika gyorsan hajtotta őket, de ezenközben tünődni kezdett, hova is hajtsa hát a szerencsésen megkerült nyáját? Nem kellett sokáig tünődni, mert amint a magasból egyre lejjebb ereszkedtek, egyszerre csak szembe jött a kedves kis Pára tündér és örvendve kiáltott:

— Megvannak a báránykáim! Így hát elő merem újra hozni a többit is és ha mind együtt lesz, akkor az a veszedelmes nap nem fog birni velők. Te pedig, Danika, most már haza térhetsz.

Iparkodott is Danika, gyorsan ereszkedett lefelé, oly gyorsan, hogy elszédült és nem is tudta többé, hova esik. Nagyon jó helyre esett: éppen vissza az ágyába. Mikor felnyitotta a szemét, látta, hogy már reggel van és hallotta a kávédarálót, készül a reggeli kávé.

— Jó, hogy idején haza érkeztem! gondolá és szaporán öltözködött.

Reggeinél a mama így szólt:

— Rossz szokása van ennek a mi házőrző kutyánknak. Oly borzasztóan vonít, mikor a hold világít! Ugyan miért teszi?

— Tudom is én! felelt az apa. A jövő éjjel majd hallgat, mert alkalmasint eső lesz. Sok bárányfelhő mutatkozik az égen. Már

este is volt, de aztán eltűnt. Jó, hogy előkerült újra és sűrűsödik. Szükségünk van esőre.

Danika nem szólt. Ha elmondja, miért vonit a házörző eb a holdra és hogy került elő a báránnyel, talán el sem hiszik neki. Pedig hát ő tudta ám igazán!

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LV. köt. 1-ső számában közölt kocka-rejtvény megfejtése:

K	A	P	A
A	K	A	R
P	A	P	A
A	R	A	T

Helyesen fejtették meg: Berényi Margit, Ghillány Imre, Behr Hilda, Zakariás Sándor, Kalmár Endre, Ohrenstein Klára, Bárdossy Margit, Goldmann Pál, Nemes Ödön, Klein Mariska, Loránt Elli, Briestyánszky Sándor (Takaros irásodat dícsérhetem. *F. b.*) Altstock Hugó, Hollós László, Szumrák Jenő, Boros Emike, Murgu Jancsi, Nyegre Rózsi, Basch Andor, Nádosy Ella, Boér Sarolta és Lajoska, Krajcsovic Paula, Ottó és Sándor (Magatok irjatok! *F. b.*), Veress Gizi, legifj. Folly József, Dépold Duczi (Mi név ez? *F. b.*), Fiedler Dezső, Blum Irma, Ebeczky Gabriella, Heiter Ella és Margit, Hüvös Francziska, Szemkő Erzsike, Graefl Paula és Márta, Götz Irén, Grossmann Sándor, Beck Ernő (Aki még nem tud egyenes sorban írni, vonalzott papírossal éljen! *F. b.*), Belcsák Ilonka, Vuskits Józsa, Hampel Ferencz, Jusztusz Hajnalka, Eysner Frigyes, gróf Degenfeld Ilka, Woida Margitka, Horváth Kornél, Szlacsányi Szeréna és Gyula, Szitányi Mariska, Fried Ernő és Béla, Igmándi Teresi és Elek (Rongyos szelű papírossal írni nem illik. Ismétlődés esetén leveleteket nem vehetném többé figyelembe. *F. b.*), Sturm Renczi, Fleischmann testvérek, Ranschburg Béla, Scheffer Viktor (Magad irj! *F. b.*), Luczenbacher Ada, Kovácsy Berta, Kocsis Margit, Virág Rózsika és Juliska, Mérey Ágosta, Csiskó Anna, Dobay Andor, Nickel Jenő, Toperczer Ödön, Török Stefike, Brummer Janka (Kinek az írása? *F. b.*), Bárdossy Valéria, Andrásy Ilona, Tekus Oszkár, Mikolásek István, Badics Gizi, Kovács Mariska, Máder testvérek, Böhm Gyula, Sziklay Vera, Nékám István és Ervin, Máyer Jolán, Glücksthal testvérek, Záborszky Mariska és Dezső, Kovásznay Sándor, Grün testvérek, Lipták Gyula, Rosenfeld testvérek, Vizoly Viola, Somogyi testvérek, Koronthály Zoltán, Lányi testvérek, Kokits

Egon és Viktor, Pattantyus Andor, Morzsányi Elluska, ifj. Somogyi Zsigmond, Augermayer Béla, Herczeg testvérek, Szakáll Paula, Frey Margit, Szalkai András, Mészáros Jolán és Matild, Fischer Margit, Hirschfeld Irén, Mályusz Gida, Hajnik Ilonka, Kazy Lívia, Bauer Dóra, Gferer Miklós, Gutmann Henrik, Krászonyi Stefike, Dukesz Anna és István, Nagy Lenke és Ernő, Fülöp Irma, Pintér Ilka, Győry Sarolta, Péterfy Vilma, Schönstein Mariska, Lövinger Károly, Veres Gellért, Diemár Kálmán, Richon Lili, Husz Miczike.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertesek lettek a *Glücksthal testvérek*, *Rimaszombat*-on, kiknek a jutalom-könyvet (»*Mesék*«, az ifjuság számára írta *Greguss Ágost*) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »Kis Lap« LIV. köt. 25. és 26-dik számaiban közölt rejtvények megfejtését még beküldték: Fried Mariska, Krajcsovic Paula, Ottó és Sándor, Gferer Miklós, Husz Miczike.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Mészáros Jolán és Matild. Az olyan fajta számtani feladvány meghaladja kis olvasó társaitok legnagyobb részének képességét, tehát nem közlésre való. Kedves, csinos leveletek többi részeire az a válaszom, hogy az ígéretől nem fogok megfélekedni, de hogy mikor lesz módomban a beváltása, nem tudom, mert nagyon sokfelé köt olyan ígéret; a czímbalom-játékot szeretem, de külön nótám nincs, örömmel hallgatnám azonban akármelyik szép magyar dalt, amelyet eljátszanátok nekem, ha egyszer valamiképp sora kerülhetne, csak hogy erre bizony kevés a kilátásom. Végre: az ottani F. ur nem rokonom. Üdvözöllek! — **Bauer Dóra.** A rejtvények jók, be is soroztam, de oly sok ilyen fajta van elfogadva, hogy közlésre nem egyhamar kerülhetnek. — **Böhm Gyula.** Örömmel látlak kis hveim sorában s hiszem, hova-több jobban megszeretjük egymást. Legközelebb aztán sajátkezü írásodat fogom látni, ugy-e? Mert a »Kis-Lap«-nál az a szabály, hogy csak beteg helyett írhatja más a levelet. — **Pisny István.** Nincs róla tudomásom, hogy abból a műből hány kötet jelent meg. A hozzád legközelebb levő könyvkereskedő útján nyerhetsz felvilágosítást. — *Több levélről a jövő számban.*

Jó Szív.

A szünidei gyermek-telep javára: *Schönstein Mariska* 50 kr., *Lázari Nagy György* 50 kr.

Az ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Szerkesztőség és kiadó-hivatal: Budapest, Ferencziek-tere, 3-ik sz., Athenaeum-épület.
Nyomatja a kiadó-tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapesten.

